

UKRAINIAN LABOR NEWS
 Published semi-weekly by
 The Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Fritchard & McGregor Sts.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription \$4.00 a year.
 Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 виходить два рази в тиждень
 за редакцією Володимирів
 Українських Робітничих Вістей.
 Передплата \$4.00 на рік.
 Редакція за оголошення не відповідає.
 Редакція рукописів не зберігає.
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Fritchard & McGregor Sts.,
 Winnipeg, Man.

ПОГУЛЯЛИ СОБІ.

В попередньому числі "У. Р. В." було подано за львівською "Громадською Думкою", як то петлюрівські банди в Галичині, "Ідучи з Калуща на ліній Дністра погуляли собі по дорозі".

Гуляючи сеї банди зазнали на собі різні місцевості наддніпрянської України минулого року, коли то петлюрівські банди з одної сторони, а денкінські та махнівські з другої — наступуючи на Київ "гуляли собі по дорозі".

Страшні були наслідки сеї гулянки: десятки тисяч невинного мирного населення, в великій більшості старики, жінки і малолітні дівчата, пало жертвою сеї погромницької гулянки петлюрівських, махнівських та денкінських банд. За сими бандами прийшла на Україну білогвардійська Польща, котра своїми оргіями в Житомирі, Києві і інших містах України "перегуляла" навіть петлюрівськ-денкінські банди.

Нарешті дружини червоної армії України вигонять розбішкі банди білої Польщі з України, а разом з поляками втікають також під проводом Павленки денкінсько-петлюрівські негодники.

Галичина, яка від початку світової війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

тлюрівської "армії" на Волині, то повтікали в Галичині. Цілі пі відішли втікали і еднали ся на Підкарпаття з селянськими повстанцями і йшли проти поляків. "Український Прапор" з 22 вересня доносить, що полишивши ся з Петлюрою і Павленком банди "складають ся з дуже непевних елементів", які говорять не по українськи тільки здебільшого по російськи.

Нема сумніву, що тепершні петлюрівські банди складають ся з самих ріжнородних погромницьких елементів, але се не перешкадає ріжним українським "патріотам на гиліях", як там в Європі, так і по сей бік океану, величати се погромницьке збіговисько "українською армією", таксамо як Врагелєві не перешкадає називати свої банди "російською армією".

Опинивши ся з сими погромницькими бандами в Галичині, прославлений українською жовтою пресою як національний герой, командант сих петлюрівських банд, Павленко, насамперед заряджує насильну мобілізацію галицького населення, закликаючи його йти бити ся проти своїх братів селян і робітників України, обороняючи свого найбільшого ворога польську шляхту.

Колі ж не осягнув бажаних успіхів, то дозволяє своїм "молодим" "погуляти" і сі "молоді гуляють". Від іхної гулянки нещасні галицькі села йдуть з димом. Міста і села Галичини вкривають ся трупами мирного населення, трупами старих мужчин і жінок. Десятитілі дівчата-діти падають жертвою насильства найогиднішого, найбрутальнішого звірячого-насильства петлюрівсько-павленківських безкарних банд.

Колі пілуудсько-петлюрівські банди зруйнували Київ, Бобруйск, Мінськ; коли вони падали українські села, грабували і убивали селян; коли вони своїми декретами заставляли українських селян до-давати на потіху звірячим інстинктам іхній армії своїх світові війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

тлюрівської "армії" на Волині, то повтікали в Галичині. Цілі пі відішли втікали і еднали ся на Підкарпаття з селянськими повстанцями і йшли проти поляків. "Український Прапор" з 22 вересня доносить, що полишивши ся з Петлюрою і Павленком банди "складають ся з дуже непевних елементів", які говорять не по українськи тільки здебільшого по російськи.

Нема сумніву, що тепершні петлюрівські банди складають ся з самих ріжнородних погромницьких елементів, але се не перешкадає ріжним українським "патріотам на гиліях", як там в Європі, так і по сей бік океану, величати се погромницьке збіговисько "українською армією", таксамо як Врагелєві не перешкадає називати свої банди "російською армією".

Опинивши ся з сими погромницькими бандами в Галичині, прославлений українською жовтою пресою як національний герой, командант сих петлюрівських банд, Павленко, насамперед заряджує насильну мобілізацію галицького населення, закликаючи його йти бити ся проти своїх братів селян і робітників України, обороняючи свого найбільшого ворога польську шляхту.

Колі ж не осягнув бажаних успіхів, то дозволяє своїм "молодим" "погуляти" і сі "молоді гуляють". Від іхної гулянки нещасні галицькі села йдуть з димом. Міста і села Галичини вкривають ся трупами мирного населення, трупами старих мужчин і жінок. Десятитілі дівчата-діти падають жертвою насильства найогиднішого, найбрутальнішого звірячого-насильства петлюрівсько-павленківських безкарних банд.

Колі пілуудсько-петлюрівські банди зруйнували Київ, Бобруйск, Мінськ; коли вони падали українські села, грабували і убивали селян; коли вони своїми декретами заставляли українських селян до-давати на потіху звірячим інстинктам іхній армії своїх світові війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

тлюрівської "армії" на Волині, то повтікали в Галичині. Цілі пі відішли втікали і еднали ся на Підкарпаття з селянськими повстанцями і йшли проти поляків. "Український Прапор" з 22 вересня доносить, що полишивши ся з Петлюрою і Павленком банди "складають ся з дуже непевних елементів", які говорять не по українськи тільки здебільшого по російськи.

Нема сумніву, що тепершні петлюрівські банди складають ся з самих ріжнородних погромницьких елементів, але се не перешкадає ріжним українським "патріотам на гиліях", як там в Європі, так і по сей бік океану, величати се погромницьке збіговисько "українською армією", таксамо як Врагелєві не перешкадає називати свої банди "російською армією".

Опинивши ся з сими погромницькими бандами в Галичині, прославлений українською жовтою пресою як національний герой, командант сих петлюрівських банд, Павленко, насамперед заряджує насильну мобілізацію галицького населення, закликаючи його йти бити ся проти своїх братів селян і робітників України, обороняючи свого найбільшого ворога польську шляхту.

Колі ж не осягнув бажаних успіхів, то дозволяє своїм "молодим" "погуляти" і сі "молоді гуляють". Від іхної гулянки нещасні галицькі села йдуть з димом. Міста і села Галичини вкривають ся трупами мирного населення, трупами старих мужчин і жінок. Десятитілі дівчата-діти падають жертвою насильства найогиднішого, найбрутальнішого звірячого-насильства петлюрівсько-павленківських безкарних банд.

Колі пілуудсько-петлюрівські банди зруйнували Київ, Бобруйск, Мінськ; коли вони падали українські села, грабували і убивали селян; коли вони своїми декретами заставляли українських селян до-давати на потіху звірячим інстинктам іхній армії своїх світові війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

тлюрівської "армії" на Волині, то повтікали в Галичині. Цілі пі відішли втікали і еднали ся на Підкарпаття з селянськими повстанцями і йшли проти поляків. "Український Прапор" з 22 вересня доносить, що полишивши ся з Петлюрою і Павленком банди "складають ся з дуже непевних елементів", які говорять не по українськи тільки здебільшого по російськи.

Нема сумніву, що тепершні петлюрівські банди складають ся з самих ріжнородних погромницьких елементів, але се не перешкадає ріжним українським "патріотам на гиліях", як там в Європі, так і по сей бік океану, величати се погромницьке збіговисько "українською армією", таксамо як Врагелєві не перешкадає називати свої банди "російською армією".

Опинивши ся з сими погромницькими бандами в Галичині, прославлений українською жовтою пресою як національний герой, командант сих петлюрівських банд, Павленко, насамперед заряджує насильну мобілізацію галицького населення, закликаючи його йти бити ся проти своїх братів селян і робітників України, обороняючи свого найбільшого ворога польську шляхту.

Колі ж не осягнув бажаних успіхів, то дозволяє своїм "молодим" "погуляти" і сі "молоді гуляють". Від іхної гулянки нещасні галицькі села йдуть з димом. Міста і села Галичини вкривають ся трупами мирного населення, трупами старих мужчин і жінок. Десятитілі дівчата-діти падають жертвою насильства найогиднішого, найбрутальнішого звірячого-насильства петлюрівсько-павленківських безкарних банд.

Колі пілуудсько-петлюрівські банди зруйнували Київ, Бобруйск, Мінськ; коли вони падали українські села, грабували і убивали селян; коли вони своїми декретами заставляли українських селян до-давати на потіху звірячим інстинктам іхній армії своїх світові війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

тлюрівської "армії" на Волині, то повтікали в Галичині. Цілі пі відішли втікали і еднали ся на Підкарпаття з селянськими повстанцями і йшли проти поляків. "Український Прапор" з 22 вересня доносить, що полишивши ся з Петлюрою і Павленком банди "складають ся з дуже непевних елементів", які говорять не по українськи тільки здебільшого по російськи.

Нема сумніву, що тепершні петлюрівські банди складають ся з самих ріжнородних погромницьких елементів, але се не перешкадає ріжним українським "патріотам на гиліях", як там в Європі, так і по сей бік океану, величати се погромницьке збіговисько "українською армією", таксамо як Врагелєві не перешкадає називати свої банди "російською армією".

Опинивши ся з сими погромницькими бандами в Галичині, прославлений українською жовтою пресою як національний герой, командант сих петлюрівських банд, Павленко, насамперед заряджує насильну мобілізацію галицького населення, закликаючи його йти бити ся проти своїх братів селян і робітників України, обороняючи свого найбільшого ворога польську шляхту.

Колі ж не осягнув бажаних успіхів, то дозволяє своїм "молодим" "погуляти" і сі "молоді гуляють". Від іхної гулянки нещасні галицькі села йдуть з димом. Міста і села Галичини вкривають ся трупами мирного населення, трупами старих мужчин і жінок. Десятитілі дівчата-діти падають жертвою насильства найогиднішого, найбрутальнішого звірячого-насильства петлюрівсько-павленківських безкарних банд.

Колі пілуудсько-петлюрівські банди зруйнували Київ, Бобруйск, Мінськ; коли вони падали українські села, грабували і убивали селян; коли вони своїми декретами заставляли українських селян до-давати на потіху звірячим інстинктам іхній армії своїх світові війни пережила гулянку царських опричників і австрійських ландмарків, стає ареною гулянки для польських білогвардійських сатрапів.

Підчас переходів царських опричників зазнало населення Галичини на своїх спинах царських нагаїв, розстріляв, зазнало того режиму, під яким цілими віками стогнало 180 мільйонів населення царської Росії. Вигнавши з Галичини царські війська, австрійські війська та жандарми вкрили цілу країну шибеницями. Бо на розстріл шадили патронів.

Нарешті по милості "демократичної" Франції прийшли до Галичини гадерівські білогвардійці і своїм зєлізним обсясом задушили все те, що остало ще живим після царських нагаїв та розстрілів і австрійських шибениць. Здавалося, що вже даліше йти нікуди.

Аж ось прийшли "наші", "рідні", петлюрівсько-павленківські банди і "Ідучи" пугуляли собі по дорозі". Так погуляли, як Галичанам еше і не снило ся. Кров стине в жилах читаючи в старокрестьянських часописах про ті звірства, які доповнюють петлюрівсько-павленківські банди над нещасним населенням Галичини. Сам кровавий угорський Гортій може їм позавидувати.

Втіваючи від гніву працюючих мас України, Петлюра, при допомозі військ польської Польщі, перевозив насильно мобілізацію у всіх українських селах.

Петлюра змобілізував у нас всіх мужчин у віці від 18 років. Коли ж прийшла більшовицька червона армія, то всі змобілізовані Петлюрою новобранці почали втікати з армії Петлюри кажучи: "Мій брат, мій батько в червоній армії, а я піду його стріляти".

Підчас втечі багато з них зістали застрілені петлюрівцями.

Так пише в листі до нас один товариш на підставі оповідання прибувшого з Волині до Америки чоловіка.

Ті, що не повтікали з пе-

Жінки Російської Революції.

(Спогади чеського легіоніста М. в Сибірі).

...Ми йшли вперед. Кругом нас був спокій, не було нігде й сліду більшовиків. Несподівано нас заскочив вогонь машинного карабіна. В виду того, що кулі перелітали над нами і стріляне було перериване, ми догадали ся, що той, що оперує карабином, мусить бути що тільки новоспеченим стрільцем. Але незабаром я побачив, що се була жінка.

Я заатакував її з боку і ввівав собі піддала ся; але вона замість відповіді, стріляла даліше. Пробити жінку багнетом видавало ся мені дуже неможливим і dlatego я вдарив її дерев'яним кілцем карабіна, щоби унеможливити її дальшу акцію. Вона загірнула ся трохи, стріляла даліше. Тоді не маючи нішої ради, я вдарив її сильніше і забрав до неволі. Коли відтак ми були заняті битвою, вона догадала наших ранення.

Після битви хлопці почали радити ся, що з нею зробити. Декотрі почали давати її проекти... — за страшні, щоби їх можна було повторити. Побачивши, що нема жартів, я закричав: "Ні, хлопці, радше по-моім трупі, чим сповніте свої проекти!"

Проминуло кілька днів, а вона ще така була з нами. Я непокоїв ся нею, бо годі було пильнувати її цілий час. Нарешті я запровадив її перед нашого команданта і запровадував, що вона бажає опікувати ся нашими раненими. Однак розказав був, щоби позбути ся її якнайскорше і то без огляду на те в який спосіб.

Взявши з собою двох жовнірів, я наказав їм, щоби були готові, бо маємо провадити її через ліс, а вони мають йти за нами і в відповідній місці повинні вистріляти до неї, але так, щоби вона перед тим нічого не підозріла. Жінці я приказав зібрати ся, бо піде зі мною.

"Я знаю, що думаєте зробити зі мною" — відізвала ся з дивно спокійним усміхом — "я знаю, що готовите ся замордувати мене".

Я таки зараз заперечив, доказуючи їй, що йдемо на партаду.

В дорозі, щоби відвернути підозрінє, я старав ся говорити з нею через цілий час. Нагло за нами дав ся чути звук відтягання курків. Вона відвернула ся скоро, заговорила зі спокійним усміхом: "А бачиш, я знала добре, що велете мене на розстріл" — а обернувши ся до хлопців, відкрила свою грудь і сказала: "Стрільайте, мене можете забити, але моє ідеї — ніколи!"

Я задеревів і не міг видати розказу стріляти. Переді мною стояла невенча російська жінка, з котрої сила переконання зробила свята, а я... я прецінь мав помагати російському народові?..

— Верніть ся, хлопці — ви не повинні сего робити!

Колі ми вернули назад, я віддав їй одному з моїх товаришів в іншій дивізії та розказав йому про все, що случило ся. Відтак йому вдало ся перепровести її швидко до міста.

Незабаром після сего. випадку ми пофали ся, бо комуністи були побідносцями. Вже так воно якось дивно складало ся, що підчас відвороту, я стріву ту саму жінку в місті. Вона пізнавши мене, відізвала ся своїм спокійним голосом з усміхом на лиці: "Чи я не казала тобі в лісі, що ідеї наші побідять?"

Мої очі наповнили ся сльозами, а відворот продовжав ся далі.

Новий премієр Франції.

ПАРИЖ, 24. вересня. — Тут оповіщено сьогодні пополу-дні, що Юрій Ліго, міністер маринарки в кабінеті Клеманса, прийняв становище премієра в правительстві нового президента Мізерана. Він був також міністром заграничних справ.

ВІД НАЦІОНАЛІЗМУ ДО КОМУНІЗМУ.

(Докінчене.)

4. Бойові курні революції.

Швидкий зріст соціалістичного руху в Чехословаччині не тільки виявив ся в обранні більшості соціалдемократів до парламенту, скільки в поширенню комуністичних впливів поміж соціалдемократією, і в поглибленню революційних відчужень чехословачького робітництва. Як би сильною не виглядала соціалдемократія, але